

Luka 7, 39-50

Propovijed „Evangelje po Luki“

napisao Danijel Dragaš (11.7.23.)

Pročitati tekst iz Biblije

1. Nastavljamo sa istim događajem gdje je žena, javna grješnica, ušla u kuću od farizeja Šimuna i pokazala svojim plodovima da ljubi Božjeg glasnika koji je donio PORUKU milosti, oprosta, i spasenja za SVE, a ne samo za one koji se deklariraju kao Božji ljudi (farizeji).

1.1. (Luka 7, 39) Po reakciji Šimuna možemo shvatiti da događaj koji se odvija ispred njegovih očiju – njemu...nije baš dobro sjeo. On u sebi govori ono šta bi svaki farizej pomislio s obzirom na svoja vjerovanja i stavove; „*Kad bi ovaj bio prorok...*“ Ono šta je meni osobno privuklo pažnju je ovo; Šimun je uvjeren da ima autoritet reći kako bi jedan prorok izgledao kada bi došao među svoj narod Izrael. On vjeruje da bi istinski Božji prorok u ovom događaju odbacio javnu grješnicu. Drugim riječima, istinski Božji prorok ne bi nikada htio imati posla s nekim poput ove žene.

1.2. A zašto Šimun vjeruje u tu teoriju? Ja vjerujem da Šimun ne zna zapravo kako izgleda Božji prorok, on samo zna i vjeruje da bi on trebao izgledati više na sliku njegove sljedbe i njezinih uvjerenja. On nažalost kroz RELIGIJSKI UM svoje sljedbe vjeruje da sada ima pravo prosuditi da li je Isus prorok ili nije. Fascinira me kako brzo i olako ljudsko biće može sebe uvjeriti da ZNA, i ima autoritet zaključiti šta je istina a šta nije. U ovom slučaju Šimun mjeri Isusa – i bez obzira šta situacija koja se događa direktno ispred njega nalaže...tjera ga, bolje rečeno...da preispita svoja uvjerenja, on to odbija jer mu je opran mozak RELIGIJSKIM UMOM njegove sljedbe.

1.3. E sad, da li je Šimun iskreno u krivu, i pod tim mislim; Šimun je čovjek dobrog srca koji ima kriva teološka uvjerenja, ili, Šimun je samopravedni farizej koji vjeruje da su teološka uvjerenja njegove sljedbe temelj spasenja svakoga koji u njih povjeruje? Ne znam, volio bi vjerovati da je Šimun prvi navedeni primjer, ipak je on jedini farizej koji je Isusa pozvao u svoju kuću.

2. Ok, idemo dalje, u (Luki 7, 40 – 43) imamo situaciju gdje Isus reagira na Šimunovu misao. Znači Isus je znao šta Šimun misli u svome srcu sada. Kako je Isus to znao, da li je Isus kao Bog mogao čitati misli pojedinca, ili je Isus kao čovjek koji je odrastao u kulturi farizejskog nauka, znao kako će jedan farizej reagirati na ovakvu situaciju? I prvi i drugi prijedlog su mogući scenarij ovdje, ali, dok neki učitelji idu s pretpostavkom da je prvi prijedlog bolji izbor, ja ću ići s drugim prijedlogom. Zašto? Zato jer vjerujem da je Isus prvenstveno došao na svijet da kao čovjek drugog čovjeka pouči ono šta je važno znati, a u tu kategoriju pripada i ovo, a to je; kako prepoznati stanje srca drugog ljudskog bića. Vjerujem da je Isus po gestama tijela, i mimikama lica od Šimuna ZNAO šta sada on misli u svome srcu, i na kraju mu govori; „Šimune imam ti nešto za reći...“ Sada Isus kroz priču o dva dužnika želi usporediti stanje srca, Šimuna farizeja, i žene koja je javna grješnica u očima njihove kulture.

2.1. Dobro, sad ću pokušati izvući ideju koju je Isus htio prenijeti Šimunu, a i ostalima koji su ga slušali. Vidimo da je jedan dužnik imao puno veći dug prema njihovom vjerovniku od drugoga. Prvo, možemo jako lako doći do zaključka da je žena puno više dugovala Bogu zbog svojih nemoralnih djela za razliku od Šimuna koji je živio moralnijim i boljim životom od nje – pa ipak je ona bila prostitutka, a Šimun religijski čovjek koji se trudio živjeti boljim životom. I to je istina na kraju. Ljudi koji se obvezuju živjeti po Božjim Zakonima, koji se trude živjeti boljim životima od drugih, često i jesu bolji ljudi na van, nego oni koji odbijaju živjeti na takav način. Ali ne vjerujem da kroz priču o dužnicima Isus želi istaknuti da je Šimun manji dužnik prema Bogu za razliku od žene. Ne vjerujem da Isus govori; „Šimune zbog dobrog života koji si živio, ti manje duguješ Bogu za razliku od ove žene koja je živjela kao prostitutka“. Ako to Isus govori ovdje sa ovom usporedbom onda bi to značilo da Šimun svojim dobrim životom doprinosi svome spasenju, a znamo, da nas baš Isus uči i svi njegovi apostoli da smo isključivo spašeni po milosti Božjoj, i da tko god vjeruje da zaslugama može baštiniti život vječni je LUD.

2.2. Šta onda Isus želi reći Šimunu ovom usporedbom? Vjerujem da nam zaključak Šimunov na Isusovu usporedbu daje odgovor na to pitanje. Šimun je na Isusovo pitanje; „*Tko će više ljubiti vjerovnika nakon što im je oprostio sav dug*“?, odgovorio; „*Onaj kojemu je više oprošteno*“.

Idemo polako, „više oprošteno“, pitanje; ako netko vjeruje da svojim dobrim životom može pridonijeti svome spasenju, zašto bi se njemu ili njoj trebalo više opraštati? Oni su već u dobrom odnosu s Bogom, zar ne? Krivo! Mi vidimo po tekstu da je onaj koji mu je više oprošteno u boljoj poziciji za razliku od onoga kojemu je manje oprošteno, i vidimo po njegovim plodovima da je to tako, onaj kojemu je više oprošteno, VIŠE ljubi svoga vjerovnika.

2.3. Zbog svega navedenog, vjerujem da se ovdje ne radi na kraju tko je više dužan Bogu zbog svog života kojeg je živio na ovoj planeti, ovdje se radi o pojedincu koji unutar svog najdubljeg postojanja, kroz proces života počinje uviđati da nema šta dati Bogu, i da mu je prijeko potreban Božji oprost i Božja milost ako će biti u dobrom odnosu s Bogom. Onaj koji ima veći dug, zapravo ima veće otkrivenje unutar sebe da je grješnik koji ne može ništa ponuditi Bogu kako bi bio u dobrom odnosu s njim. Drugim riječima, ovdje se ne radi o vraćanju duga Bogu, ovdje se radi o OPROSTU, i da li jedno ljudsko biće vidi i prihvaća u svome srcu da je grješnik koji nema šta ponuditi Bogu osim iskreno pokajanog srca koje traži Njegovu MILOST.

2.4. Čitamo u stihu 43. da Šimun odgovara na Isusovo pitanje, i dobro odgovara, Šimun razumije da ako je dug veći, veću ljubav iskazuje dužnik prema onome koji mu je oprostio dug. Ali, da li Šimun razumije da je on isti kao i ova žena na kraju kad podvučemo crtu? Da li Šimun razumije da sav njegov religijski život ne može ni malo doprinijeti njegovom spasenju? Da li Šimun razumije da iako je vodio bolji život od te žene – on je u očima Božjim grješnik kojemu je potrebna Božja milost da bi baštinió život vječni. Rekao bi da u ovom trenutku gdje Isus razgovara s njim, da on to ne zna.

3. Po sljedećim stihovima koji se nalaze u (7, 44-47) možemo zaključiti da Šimun još uvijek ne razumije Božji plan spasenja iako je možda cijeli život odlučno hodao putem svoje religijske sljedbe, gdje se trudio ići boljim putem, gdje je htio živjeti boljim moralnim životom za razliku od mnogih njegovih sunarodnjaka. I zašto vjerujem da je to tako? Zato jer vidimo da Isus želi kroz razgovor sa Šimunom – njega poučiti mudrost koju je on kao svijetlo donio na svijet sa sobom. Kada malo dublje uđem u tekst, shvaćam da je Isusova taktika evangeliziranja, koju on sada sprovodi u djelo...nevjerojatna.

On prvo kroz priču dovodi Šimuna do logičnog zaključka, a onda kroz tu priču vrši usporedbu koja direktno ima veze s Šimunom i ženom koja je ušla u njegovu kuću nepozvana. On želi isprovocirati Šimuna – pozitivno vjerujem – da preispita svoja uvjerenja.

3.1. Isus mu govori; „*Ona mi je oprala noge svojim suzama, ti nisi, ona me ljubi, ti me nisi poljubio, ona mi je skupocjenom pomasti namazala noge, ti mi nisi skupocjenu pomast stavio na glavu kad sam ušao u tvoju kuću*“. Prvo šta želim reći je ovo; kada čitamo ove stihove, možemo lako doći do zaključa da Isus odbacuje Šimuna, da se on ljuti na njega jer nije učinio isto kao i ova žena. Ja osobno ne vjerujem da Isus kritizira Šimuna zbog načina na koji je primio Isusa u svoju kuću. Rekao sam iznad da je Isusova namjera poučiti Šimuna o Božjem Spasenju, i to je ono šta on čini ovdje ja vjerujem, on govori Šimunu ovo zapravo; „*Dragi Šimune, svojim gostoprimstvom koje si ukazao prema meni, daješ meni do znanja da ti nisam važan kao što sam i ovoj ženi. Ova žena je čula moje učenje, moj GOVOR NA GORI. I moje učenje je duboko pustilo korijenje u njezinom srcu, ona razumije Božji plan spasenja, svojim plodovima koje pokazuje prema Božjem glasniku koji je donio PORUKU o spasenju, meni daje do znanja da joj je Bog oprostio. Za razliku od nje, svojim plodovima ti pokazuješ da ti nisam bitan, da sam ja samo još jedan obični gost kojeg si pozvao u svoju kuću, a to može značiti samo jedno, moja PORUKA o spasenju još nije pustila svoje korijenje u tvoje srce, ali, ja te sada pozivam da se pokaješ i shvatiš da si isti kao i ova žena, u smislu, i tebi treba Božji oprost i milost jer je tvoj dug prema Jahvi prevelik i ne možeš ga vratiti ni na koji način. Samo pokajano srce te kvalificira da budeš u dobrom odnosu s Bogom, pokaj se Šimune i traži oprost od Boga, i dobiti ćeš ga. Nemoj biti onaj kojemu je malo oprošteno, i koji malo ljubi, njemu grijesi neće biti oprošteni*“.

3.2. Zbog svega šta sam naveo iznad, vjerujem da je Isusova namjera bila POZVATI Šimuna, a ne ODBACITI ga.

4. Ok, idemo dalje, u (Luki 7, 48-50) čitamo da je Isus rekao ženi pred svima da su joj oprošteni grijesi, ako se sjećate, u događaju gdje je Isus izliječio invalida¹, on je isto rekao da su mu grijesi oprošteni. Tada sam ponudio da Isus ima autoritet prepoznati tko mu je Bog oprostio, a kome nije.

1. U propovijedi pod broj 29., bilješke 1-1.8 imate detaljniji opis ideje koja leži iza riječi „oprosteni su ti grijesi“.

Dao sam primjer apostola Petra gdje opominje Šimuna čarobnjaka da mu srce nije na pravom mjestu, i da zbog toga i Petar je imao autoritet prepoznati komu je njegov Bog oprostio a kome nije. Znači ja vjerujem da Isus ne može sam od sebe oprostiti grijeha nikome, ali zbog učenja koje je donio na svijet, on ima poseban uvid u Božji plan spasenja, i zbog toga je imao autoritet prepoznati kome je njegov Otac oprostio a kome nije. U ovom slučaju, on vidi plodove te žene, on vidi da se ona duboko kaje u svome srcu, i zbog svega zaključuje da joj je Bog oprostio.

4.1. Još nešto, primjetimo da Isus u 50. stihu ne govori; „*Ja sam te spasio, ja sam ti oprostio grijeha*“. Ne, on to ne govori, on govori; „*Vjera te tvoja spasila*“.

4.2. E sad, moramo imati Biblijsku perspektivu da bi razumjeli šta je Isus mislio pod tim, ne možemo njegove riječi uzeti doslovno ili površno bolje rečeno.

4.3. Ako uzmemo njegove riječi bez mudrosti koju nam Biblija želi dati, mi ćemo bez problema doći do zaključka da mi sami sebe spašavamo na kraju. Drugim riječima, mi ćemo uzvjerovati da vjera dolazi od nas samih, da je mi na neki način sami proizvodimo. Ali to nije ono šta Isus želi reći ovdje, on ne misli da smo mi ti koji odlučujemo imati vjeru. **Izvor** vjere nismo mi, **izvor** naše vjere je Bog Otac. Isus to razumije, zato je i rekao u svom Govoru na Gori; „*Blago se siromasima, krotkima, gladnima pravednosti*“, itd. Ključna riječ je „Blago“. Isus zna da izvor vjere potječe od njegovog Oca, ali u ovom slučaju gdje on ženi govori da ju je njezina vjera spasila, on govori ovo zapravo: „*Dobila si poklon vjere od Boga Oca, to je sada tvoja vjera koju ti je on poklonio kroz svoj oprost, ti si blagoslovljena, ti si izabrana! U svojoj slobodnoj volji si odlučila da pokajanog srca dođeš pred mene i ljubiš mi noge, tvoja vjera te spasila, to je dar Božji koji si sada dobila*“. Vjerujem da je žena razumjela šta je Isus mislio pod tim riječima, kako sam i rekao ranije, ona je slušala vrlo vjerojatno njegov Govor na Gori, po prvi put u životu je čula PORUKU pomirenja s Bogom koja je bila jednostavna, a tako veličanstvena i moćna na kraju.

4.4. Postoje stihovi u Bibliji gdje autor kaže da je Bog pripremio dobra djela za naš život prije nego je nastala ova realnost u kojoj mi živimo.

Šta želim reći s tim? Uvijek moramo biti svjesni da svaka sekunda našeg života je intimno isprepletena sa scenarijom koji je Bog ispisao za nas.

Znači od oblačenja čarapa ujutro, do osobne odluke gdje smo odlučili učiniti dobro nekome kroz dan. I kada činimo dobra djela, bila to molitva ili oprost, ili odluka da nahranimo nekoga tko nema, odluka da živimo boljim životom od drugih, odluka da damo novac siromašnima jer smo možda bogati...ne smijemo nikada zaboraviti da ultimativno; sve tko mi jesmo, i šta mi činimo - jer smo u mogućnosti da možemo....dolazi od Boga, od izvora koji je odlučio da budemo takvi...dobri i drugačiji od ostalog svijeta. I ako imamo tu perspektivu u svakodnevnom životu, onda se nećemo uzoholiti i reći; „*To sam ja učinio, ja sam taj koji je dobar, ja sam taj koji se sam od sebe obogatio i sada dajem jer hoću, ja sam taj koji je odlučio živjeti boljim životom za razliku od mog susjeda, ja sam odlučio biti bolji, ja sam dobar čovjek, ja zaslužujem Božju naklonost*“. Ne, nećemo to reći, mi ćemo reći; „*Hvala ti Bože šta mi svaki dan daješ do znanja, kroz moja dobra djela, da sam blagoslovljen, da sam spašen po tvojoj milosti, samo tebi slava pripada, a ne meni*“.

4.5. Dati ću jednostavan primjer; neki dan je moja sestra išla na plažu, pored nje je sjedila gospođa koja je tri dana prije zamolila moju sestru da joj pomogne spasiti malu pčelicu koja je bila u nevolji. Ta ista gospođa je odlučila darovati loptu jednom djetetu koje je došlo sa svojom bakom na plažu. Baka od unuka se zahvalila na daru koji je ta gospođa odlučila dati tom djetetu, a ta gospođa joj je odgovorila; „*Ne trebate se meni zahvaljivati, Bogu pripada hvala, on je dao loptu vašem unuku*“. Iako je ovo jednostavan primjer, vjerujem da se svi mi trebamo vježbati činiti takve – na oči svijeta – sitnice u svakodnevnom životu. Ta žena je kroz svoj primjer pokazala kome sva slava pripada, jer zna da sve šta ima, i tko ona je, je poklon od Boga, i u trenutku gdje je odlučila dati loptu dječaku...ona je zahvalna Bogu, jer njegov scenarij za njezin život je omogućio da ona može dati loptu tom dječaku – i ona je svjesna toga, ona to svojim plodovima pokazuje.

4.6. Za kraj, iako nisam dugo kršćanin, dovoljno znam da je univerzalna poruka crkve ova; **križ** i ono šta je Isus učinio na križu je temelj spasenja svakoga tko u to povjeruje. I to je istina, ali u ovom događaju gdje Isus govori ženi da su joj oprošteni grijesi, i da ju je vjera spasila...on još nije otišao na križ.

Znači ona ne zna za ono šta će Isus učiniti za svoj narod, a isto tako za ostatak čovječanstva...a svejedno je spašena, sam Isus govori da je spašena. Šta želim reći, nekako mi to daje nadu, mnogo puta sam sebe pitao a tako i teološke učitelje; „Šta je s onima koji nisu čuli poruku o značenju križa“?

4.7. Vjerujte mi svakakve odgovore sam dobio, a i sam sam vjerovao svakakvim teorijama. Ali, nakon ovog događaja i mnogih drugih gdje Isus poučava svoj narod o istini; tko je zapravo Bog, šta on traži od nas...i da je na kraju Bog Otac taj koji oprašta i spašava...mislim si....možda postoji nada za one koji nisu imali priliku čuti poruku o križu, možda postoji nada za one koji nemaju teološku superiornost koju imaju neki drugi, možda ne trebamo znati potpunu sliku da bi bili Božja djeca. Možda nam je ova žena primjer gdje možemo povjerovati u tu teoriju. Iako rođena u židovskoj kulturi, njezino teološko znanje je sigurno siromašno, ali poruka SPASENJA, gdje je Isus rekao; „*Samo pokajano srce se može kvalificirati za kraljevstvo Božje*“, je njoj bila dovoljna da ona razumije srž svega, tko Bog je, i šta on traži od ljudskog bića. Možda postoje ljudi koji su tokom svog života shvatili bit poruke o spasenju iako nisu imali priliku upoznati poruku križa i njegovu snagu. Ja osobno vjerujem da su postojali takvi ljudi i dan danas postoje, i svi će oni na kraju vidjeti lice Isusovo kada ih uskrsne pri njegovom drugom dolasku na zemlju. S druge strane, vi ćete dragi moji slušaoci morati sami za sebe odlučiti da li vam je moj prijedlog razuman i ima smisla, ili, ćete ga odbiti u potpunosti.